

Bebrejdelse mod den højtærede Landbrugsminister; jeg er ganske klar over, at det er Skovkommissionen, som ønsker disse Lovforslag fremsat allerede paa det nuværende Tidspunkt. Naar man fra en enkelt Side har fremhævet den stærke Hugst, som har fundet Sted omkring i vore Skove, maa man dog ikke i denne Forbindelse glemme Krigstidens Brændselsnød, saaledes som den har formet sig for os herhjemme. Jeg tror ikke, man i al Almindelighed kan sige, at vore Skove har været mishandlede, ja, det har oven i Købet været saaledes, at man i adskillige Tilfælde har fundet det urimeligt, at de ikke er blevet udnyttet endnu stærkere, end de er blevet, thi Brændselspriserne var jo af den Beskaffenhed, at de meget stærkt opfordrede til Udnyttelse.

Jeg vilde have foretrukket, at det Lovforslag, der angaar Ændringer i Forholdene i det gamle Kongerige, havde indskrænket sig til at omfatte § 6. Denne Paragrafs første Punktum lyder saaledes: „I det Omfang, hvori Landbrugsministeren maatte anse det for hensigtsmæssigt, afholdes der i Aaret 1921 under en af Landbrugsministeren beskikket forstkyndig Overledelse et ekstraordinært forstligt Eftersyn af de private Skove“. Hvis man havde holdt sig til dette, havde Kommissionen, om jeg saa maa sige, haft et Grundlag at bygge paa for sit Arbejde. Det fremgaar nemlig ikke af Bemærkningerne til Lovforslaget, hvilket Grundlag der er for Kommissionens Arbejde, eller om der overhovedet er noget Grundlag. Men hvis der havde foreligget et forstligt Eftersyn, havde der været Grundlag til Stede for Kommissionens Arbejde paa et Forslag i den Retning, der her er Tale om. Thi medens jeg ikke absolut anerkender Nødvendigheden af denne midlertidige Lovgivning, saa meget mindre som Brændselsnøden ikke i Øjeblikket er til Stede i saa udstrakt Grad, som Tilfældet har været tidligere, og fordi de gældende Bestemmelser i den Grad er skærpede — heri er jeg enig med de ærede Medlemmer, der talte for det konservative Folkeparti og for Venstre, at de er skærpede paa en ganske urimelig Maade —, er jeg alligevel ganske klar over, at Reglerne i Forordningen af 27. September 1805 er saa gamle og forældede, at de i høj Grad trænger til at blive ændret. Alene Begrebet Fredskovsforpligtelse er i Løbet af den Række Aar, der er gaaet siden da, ændret ganske betydeligt. Medens Begrebet Fredskovsforpligtelse nu nærmest har Henblik paa Hugst, havde Fredskovsforpligtelse i 1805 i Virke-

ligheden Henblik paa noget andet og mere, nemlig paa den Mængde af græssende Kreaturer, der gik omkring i Skovene og i stor Stil ødelagde Opvæksten. Der er ingen Tvivl om, at da man i 1805 formede denne Bestemmelse, var det ikke først og fremmest Hugst, man havde for Øje, fordi der paa det Tidspunkt var Brændsel nok her i Landet, men det var navnlig de Kreaturer, som i stort Antal gik og græssede i Skovene, man havde for Øje, da man indførte Bestemmelsen om Fredskovsforpligtelse. Ganske anderledes forholder det sig jo nu, og naar jeg ikke har været saa ængstelig for, at vore Skove skulde være mishandlede, er det, fordi det er mig bekendt, at vi jo dog har et Tilsyn. Jeg ved ganske vist ikke saa nøje, hvorledes dette Tilsyn er etableret, men det kan den højtærede Landbrugsminister maaske give mig Besked om. Et Tilsyn har vi imidlertid, og personlig har jeg for nylig i Lønningsraadet været med til at behandle et Forslag, som gik ud paa at forhøje Honoraret for de Mænd, som fører dette Tilsyn, for derigennem at gøre Tilsynet mere effektivt.

Hvad nu de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget angaar, har ogsaa jeg ikke saa lidt at indvende mod adskillige af dem. Jeg gør opmærksom paa den ogsaa af andre Talere omtalte Bestemmelse, som gaar ud paa, at ved Overtrædelse af Bestemmelsen i Forordningen af 27. September 1805 § 20, om de 10 Aar, i hvilke man ikke maa hugge efter at have overtaget en Ejendom, skal ikke alene Træet forbrydes til Fordel for Amsfattiggassen, men man kan oven i Købet idømmes en Bøde af indtil 10 000 Kr. Dette er en meget skærpende Bestemmelse. Jeg har eftersat Motiveringen for den, og det forekommer mig, at den er noget af det ejendommeligste, jeg har set. Man siger nemlig, at „som Straf for Overtrædelse af Forordningen af 27. September 1805, § 20, foreskriver Forordningen kun Forbrydelse af det ulovligt huggede Træ eller dets Værdi“, men saa føjer man til, at „saafremt det huggede Træ ikke kan skaffes til Veje og den skyldige intet ejer, vil den foreskrevne Straf altsaa ikke faa nogen praktisk Betydning“; derfor foreslaar man, at vedkommende skal idømmes en Bøde paa 10 000 Kr. Jeg maa sige, at jeg forstaar ikke Logikken i dette: Naar Træet er borte og den paagældende skal erstatte det, men han intet ejer, saa idømmer man ham en Bøde paa 10 000 Kr. Men saa føjes der til, at „Skovgrunden skal hæfte for den idømte Konfiskationsstraf“. Jeg vil spørge, om det er Meningen, at ogsaa den Bøde gaar forud for de privatretlige